

til, i alt Fald for en Tid, at gjøre en Forandring i saa Henseende (Finantsministeren: Nei!) — Den ærede Finantsminister har i alt Fald erklæret, at han ikke vilde have Noget imod, at en Forandring som den her foreslaaede blev indført for et vist bestemt, begrændset Tidrum, og altsaa forekommer det mig, at han derved har erkjendt, at der for Diebliffet er Omstændigheder tilstede, som kunne gjøre sliige Forandringer særligt anbefalelige, da han paa Grund deraf har tilfidesat de almindelige, vistnok ellers velbegrundede Betænkkeligheder, som han havde ved at gaae ind paa Forandringer, der ere Resultatet af en deelviis Revision af Tarifen — saa forekommer det mig ogsaa, at der kan være Anledning til ikke for strengt at holde paa det almindelige Princip med Hensyn til den Maade, hvorpaa Tarifrevisionen skulde gennemføres, men tilstede, at disse Modificationer, som ganske rigtigt ere foranledigede ved specielle Forhold, som maaffee kun vilde være kortvarige, dog blive givne under en saadan Form, at der behøves en ny særlig Lovgivningsact til at op have dem, saasnart Omstændighederne have forandret sig saaledes, at der ikke er tilstrækkelig Grund til længere at lade dem vedblive. Dersom nemlig den almindelige Tarifrevision kunde tænkes som meget nær forestaaende, saa vil der vist ikke være nogen Anledning til at gaae ind derpaa; men vi maae, som sagt, tænke os den som ikke meget nær forestaaende, og der kan derfor være Anledning til at benytte de særlige stedfindende Forhold til at faae Lettelse i det Tryk, som den nuværende Toldtarifs Mangelfuldhed paalægger os, ligesom Sagen er i finantsiel Henseende ikke væsentlig betænkelig. Saaledes synes mig, at der er tilstrækkelig Grund tilstede til at affee fra de principielle Indvendinger, som det forekommer mig er dem, som den ærede Finantsminister væsentlig holdt sig til. Jeg skal i den Anledning minde om, hvad den ærede Finantsminister ved en anden Leilighed har omtalt. Da der nemlig var Spørgsmaal om Dyrtidstillag for forskjellige Embedsmænd, saa udtalte Finantsministeren i den derom stedfindende Discussion, hvad der vistnok er meget sandt, at de Forhold, som begrundede Dyrtiden, efter

hans Anskuelse for en stor og væsentlig Deel ere af en saadan Natur, at de ikke ere forbigeende, men at de sandsynligviis vilde vedblive i en ikke ganske ringe Udstrækning i en længere Fremtid. Dersom dette er saa, og jeg troer, at det er fuldkommen rigtigt saaledes, saa er der jo Sandsynlighed for, at, om endog Priserne paa de her omhandlede Artikler efter al Rimelighed kunde være sunkne endeel paa det Tidspunkt, paa hvilket den ærede Finantsminister har foreslaaet, at Foranstaltningen skulde ophøre, saa er der dog Rimelighed for, at de ud over dette Tidspunkt kunne blive saa høje, at de Grunde, som nu tale for at give denne Foranstaltning, ogsaa vel fremdeles vilde blive ved at være tilstede. Jeg synes saaledes, at der kunde være Anledning til at affee fra de principielle Bænkkeligheder og tage det Ved, som Omstændighederne for Diebliffet muligt kunde give os Leilighed til at faae.

Finantsministeren: Det er ganske rigtigt, som den sidste ærede Taler bemærkede, at det er mindre den nærværende Sags egen finantsielle Betydning end dens Betydning i sin Consequens, hvortil jeg har taget Hensyn. Jeg troer derimod ikke, at den ærede Rigsdagsmand ganske rigtigt har opfattet mit Forslag, saaledes som det er gjengivet af Udvalget; thi han vilde da deri ikke finde nogen Modsigelse af de Dyringer, jeg hele Tiden har brugt under denne Sag, nemlig at jeg ikke kunde erkjende, at der var nogen Trang i de nærværende Forhold til et saadant Lovforslag, men at jeg derimod paa den anden Side ikke turde benegte, at der maaffee, ligesom Tilfældet var i 1847, hen paa Aaret kunde vise sig en saadan Trang. Det Forslag, som jeg derfor har meddeelt Udvalget for det Tilfælde, at man overhovedet vil gjøre Noget — jeg antager det for rigtigt ikke at gjøre Noget — gaaer ikke ud paa, at de paagjældende Afgifter skulde hæves fra den Tid i indværende Aar, fra hvilken Loven emanerede, og indtil den 1ste Decbr.; men det gaaer ud paa at give Regjeringen en Bemyndigelse til, naar den skønner, at det er fornødent, ligesom i 1847, at kunne hæve Afgifterne, men ikke længere end til 1ste Decbr. d. A. Det er dette, mit Forslag gaaer ud paa, hvilket ogsaa fuldkommen